

Sygn. akt III CSK 219/14

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa A. F.
przeciwko T. ([...]) sp. z o.o. w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 września 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 17 grudnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 17 grudnia 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację strony pozwanej od wyroku Sądu pierwszej instancji zasądzającego od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 241 083,60 zł z ustawowymi odsetkami tytułem wynagrodzenia za wykonane usługi przewozowe.

W skardze kasacyjnej opartej na obu podstawach, strona pozwana jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazała na przesłanki przedsądu przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c.

Stwierdziła, że została pozbawiona możliwości obrony swych praw na skutek uniemożliwienia przez Sąd Okręgowy zadawania powódce pytań oraz bezzasadną odmowę przeprowadzenia dowodów przez ten Sąd. Ponadto stwierdziła, że w świetle przytoczonych podstaw kasacyjnych, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do oceny, że skarżąca nie wykazała istnienia w sprawie przesłanek przedsądu, na które się powołała.

Wskazując we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na nieważność postępowania przed Sądem pierwszej instancji, skarżąca nie zgłosiła jednocześnie żadnego zarzutu w tym przedmiocie w podstawach kasacyjnych, co było konieczne z uwagi na to, że skarga kasacyjna dotyczy uchybień Sądu drugiej instancji i Sąd Najwyższy w ramach jej rozpoznania nie bada z urzędu nieważności postępowania przed Sądem pierwszej instancji. Ocena kasacyjna, czy doszło do nieważności postępowania przed Sądem pierwszej instancji jest zatem możliwa tylko wtedy, gdy skarżący sformułuje w tym przedmiocie odpowiednie zarzuty dotyczące wadliwości postępowania Sądu drugiej instancji, czego strona pozwana nie uczyniła (porównaj między innymi wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 1997r. I CKN 825/97, OSNC 1998/5/81). W tej sytuacji żądanie przyjęcia skargi

kasacyjnej do rozpoznania oparte na zarzucie nieważności postępowania przed Sądem pierwszej instancji nie może być skuteczne.

Niezależnie od tego trzeba stwierdzić, że niewątpliwie nie doszło do nieważności postępowania przewidzianej w art. 379 pkt 5 k.p.c. (choć i tego przepisu skarżąca nie powołała w skardze kasacyjnej), gdyż w okolicznościach rozpoznawanej sprawy, uchylenie niektórych pytań zadawanych przez pozwaną powódce oraz oddalenie wniosków dowodowych pozwanej było wynikiem uchybienia przez nią terminu do zgłoszenia zarzutów i dowodów w przedmiocie objętym późniejszymi pytaniami i wnioskami dowodowymi. W tej sytuacji nie może być mowy o nieważności postępowania, gdyż to nie z powodu wadliwego postępowania sądu czy strony przeciwnej, lecz z powodu naruszenia przez pozwaną zasad prekluzji procesowej, doszło do ograniczenia możliwości dowodzenia przez nią określonych twierdzeń i zarzutów.

Niewątpliwie nie zostało również wykazane, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdyż skarżąca nie uzasadniła tej przesłanki przedsądu, poprzestając na powołaniu się na podstawy kasacyjne, co jest oczywiście niewystarczające (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07, nie publ.). Późniejsze pismo pozwanej w tym przedmiocie, nazwane „uzupełnieniem skargi kasacyjnej”, wniesione do Sądu Najwyższego w dniu 22 września 2014 r., jako spóźnione, nie wywołało żadnych skutków procesowych. Ewentualne uzupełnienie skargi kasacyjnej jest bowiem dopuszczalne tylko w terminie zastrzeżonym do jej wniesienia, a więc w terminie dwóch miesięcy od doręczenia stronie odpisu wyroku Sądu drugiej instancji z uzasadnieniem (art. 398⁵ § 1 k.p.c.), co w sprawie nastąpiło w dniu 3 lutego 2014 r.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

[aw]